

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY

DUYÊN PHẦN KẾT CUỘC

Bệnh tình của MaiAnh thuyên giảm một cách kỳ diệu, mà ai nấy kể cả bác sĩ đều kinh ngạc không hiểu do đâu?

Mọi người chỉ biết sau lần thăm viếng của một người đàn bà xa lạ từ Mỹ thì MaiAnh gần như bình phục. Tuy nhiên vì 5 tháng trời đau bệnh nằm một chỗ, kém ăn, ít ngủ, hình vóc gầy yếu xanh xao.

Hôm ấy sau một tuần ăn uống tẩm bổ, MaiAnh có thể đi đứng tới lui trong nhà, liền nói với AnDu và cô:

- Cháu muốn đi LuCa tuần tới.

AnDu nghe nàng nói, kinh hãi la lên:

- Cháu có điên không vậy? Cháu ra khỏi nhà là ngã bệnh chết tức khắc đó! Nếu cháu chưa muốn chết thì không được đi bất cứ nơi nào đâu! Hãy ở nhà tịnh dưỡng, chờ sức khoẻ dồi dào như xưa mới tính chuyện đi xa.

MaiAnh nài nỉ:

- Cháu đã hết bệnh rồi mà? Cháu muốn đi Luca! Bác đừng quá lo và cản ý cháu. Xin bác sắp đặt cuộc hành trình cho cháu nhé?

AnDu lắc đầu, nói giọng cương quyết:

- Ta không cho cháu ra khỏi nhà! Dù cho hoàng-đế ra lệnh ta cũng không để cháu đi đâu hết.

MaiAnh vẫn nằng nặc đòi:

- Bác hãy để cháu đi Luca. Đừng cản trở cháu.

AnDu tức giận hỏi gặng:

- Vì lý do gì cháu muốn đi Luca?

MaiAnh ấp úng trả lời:

- Cháu... cháu... bác không nhớ là thái-tử CôRaĐô triệu cháu về SenAnNa để giải quyết tình trạng hôn nhân sao? Cháu cần gặp mặt thái-tử để...

AnDu ngắt lời:

- Đừng nói lời thôi nũa! Ta đã thông báo với thái-tử về tình trạng sức khỏe của cháu không thể về SenAnNa. Thái-tử đã biết và đã đồng ý chờ đợi. Vậy nên cháu không cần phải lo lắng thắc mắc về điều đó nữa.

- Nhưng...

AĐờLài thấy MaiAnh ngoan cố, liền xen vào:

- Từ trước đến nay việc chi cháu muốn, mọi người đều chịu theo. Nhưng lần này dù ông AnDu không ngăn cản, ta cũng không cho cháu đi. Cháu nghĩ coi, nay mới tháng giêng, thời tiết đang giữa mùa Đông trời lạnh tuyết đóng băng đi một khoảng đường khá xa, cuộc hành trình khó khăn thế nào cháu không biết sao mà muốn đi?

AnDu ngọt ngào khuyên:

- Chờ đến đầu Xuân ta sẽ đích thân đưa cháu đi. Bây giờ muốn đi phải sắp sửa xe cho mùa Đông, xe phải bọc lông thú cả mui và nệm. Đó là chưa kể đường trơn trượt, xe không thể chạy nhanh, nên phải mất cả tháng mới đến nơi. Huống chi sức khoẻ cháu còn yếu, đi xa là trúng bệnh trở lại đó. Đừng bướng bỉnh cãi lời ta và cô cháu nữa!

MaiAnh buồn thiu vì không thực hiện được ý muốn nên trọn ngày hôm đó ít nói, biếng cười khiến AnDu và AĐờLài rất lo lắng.

Cũng may ngày hôm sau MaiAnh vui vẻ trở lại. AĐờLài bảo nhỏ AnDu:

- Tánh khí nó bất thường, vui đó, buồn đó... Tôi chỉ sợ nó nhớ đến mối tình cũ với ĐạtSơn thì khổ thêm. Ông có ý kiến gì giúp nó qua cơn khủng hoảng này không?

- Còn biết làm sao đây? Hay là nhắn HamLinh thường xuyên tới nhà, con nhỏ thường xuyên tiếp khách sẽ tìm được niềm vui. Bà nghĩ thế nào.

- Ông tính thế cũng hay!

AnDu cười tủm tủm:

- Bây giờ tôi đưa ra ý kiến gì bà cũng đồng ý khen hay. Chỉ sợ sau này bà... chê để trả thù.

AĐờLài nguýt AnDu:

- Ông làm như tôi là con nít vậy!

AnDu nói chọc thêm:

- Đàn bà tuổi nào cũng con nít. Nhất là khi họ...

AĐờLài không để AnDu nói dứt câu, vờ lớn tiếng gọi MaiAnh để không nghe tiếp câu nói của AnDu. MaiAnh lúc ấy đang đứng bên cạnh cửa sổ nhìn băng quơ ra đường, nghe tiếng cô gọi:

- MaiAnh, cháu đến đây! Cô với ông AnDu muốn bàn với cháu một việc.

MaiAnh quay mặt lại hỏi:

- Việc chi, thưa cô?

- Ông AnDu muốn bày tiệc đãi khách. Ý cháu thế nào?

MaiAnh hỏi giọng ngạc nhiên:

- Tiệc gì' Đãi ai?

AnDu cười lã chã, xen vào:

- Mấy tháng qua cháu đau nằm một chỗ, thiên hạ tới nhà thăm hỏi liên miên. Nay cháu đã hết bệnh rồi thì cũng nên tổ chức tiệc mời họ để đáp lại tấm lòng của họ, mà cũng để cháu tiếp đón bạn bè cho vui.

MaiAnh mỉm cười:

-Bác và cô tính như vậy cũng nên lắm. Có điều chỉ nên mời những người có tới nhà thăm cháu lúc cháu đau bệnh thôi. Đó là để đáp lại thâm tình của họ, chớ trong lòng cháu hiện tại chưa có niềm vui trong những buổi tiệc nhộn nhịp ồn ào. Tuy cháu thân với HamLinh và tính khí cả hai khác biệt. HamLinh thích nhiều bạn bè bồ bịch. Còn cháu bản tính cô độc, hễ chỗ nào chộn rộn đông người, cháu càng thấy cô độc lẻ loi.

Sau câu nói, nàng lẩm bẩm:

- Thiếu một người dù giữa vạn người cũng vẫn là đơn chiếc!

Nàng bỗng nhớ đến ĐạtSon, lệ rung rung khoé mắt. Sợ cô và AnDu nhìn thấy, nàng vội chăm chú nhìn ra cửa sổ... Nhưng AĐờLài và AnDu đều thấy điều mà MaiAnh muốn giấu, nên cả hai đưa mắt nhìn nhau.

Trong cái nhìn của AĐờLài có câu nói:

- Ông hay quá! Chưa bày tiệc mà con nhỏ đã khóc rồi! Muu kế dỡ ẹc hà!

* *

Ngày hôm đó là cuối tháng ba, trời đã vào Xuân, khí trời bớt lạnh, cỗ xe ngựa do Chư điều khiển đang chạy phon phon trên con đường ra miền biên giới.

Nét mặt Chư lúc nào cũng hí hửng vui mừng khi được đi xa. Trong cỗ xe, ngoài MaiAnh với NiNa còn có AnDu. Mặt mày người nào cũng phơi phới.

Thật là kỳ! Lần trước khi MaiAnh được lệnh của nghĩa phụ đến Luca để kết hôn với một người không quen, tâm sự nàng lúc đó trầm trầm, nên cuộc hành trình vô cùng nặng nề.

Lần này hoàn toàn trái ngược! MaiAnh nghe lòng hồi hả, mong chóng đến nơi. Nàng đã phải chờ hai tháng sau AnDu và AĐờLai mới đồng ý cho nàng đi Luca.

Dĩ nhiên chuyến này AnDu đích thân đưa MaiAnh đi vì sợ nàng gặp cường đạo giữa đường và nhất là muốn bảo vệ nàng trong thời gian ở SenAnNa, nơi toà nhà cổ quái ma quỷ mà AnDu nghe kể.

Cuộc hành trình ngày đi đêm nghỉ. Thời tiết vào Xuân khí trời lành lạnh, nhờ vậy ngựa và người cũng ít ngầy ngật mệt mỏi.

Hôm đó vào một buổi đẹp trời, xe chạy dọc theo miền duyên hải thuộc địa phận Ý, MaiAnh kéo màn cửa sổ nhìn ra biển... thấy nhấp nhô những con tàu, lòng ngậm ngùi nhớ năm trước khi đi ngang qua đây nàng muốn tìm một con tàu đi tìm ĐạoSơn để trốn bỏ cuộc hẹn với nghĩa phụ.

Một năm qua, cuộc đời nhiều biến đổi. Chàng đã có vợ, nàng đã có chồng! Khác một điều là nàng vẫn một thân đơn

chiếc. Còn chàng? Chàng có tìm được hạnh phúc bên cạnh người con gái chàng đã cưới làm vợ hay không?

Lần gặp sau cùng nàng giận dỗi đuổi chàng đi và tuyên bố không muốn gặp mặt chàng nữa. Nhưng xét cho cùng hoàn cảnh của chàng thật đáng thương! Sống với một người không yêu ái ân gượng ép, còn đau khổ nào bằng?

Tất cả lỗi cũng bởi nàng mà ra! Yêu người ấy nên hiện giờ MaiAnh chỉ mong chàng có thể tìm được hạnh phúc. Còn nàng? Nàng có ra sao cũng đáng đời nàng! Nếu lần này gặp chồng và nếu chồng nàng muốn cùng nàng chung sống thì nàng sẽ...

- MaiAnh à, bác muốn cho cháu biết một tin...

Câu nói của AnDu cắt đứt dòng tư tưởng của MaiAnh, nàng đưa mắt hỏi:

- Tin gì hở bác?

AnDu bỗng đỏ mặt sượng sùng, chúm chím cười không nói tiếp.

Lần đầu tiên kể từ ngày quen biết AnDu, chưa bao giờ MaiAnh thấy AnDu có thái độ kỳ lạ như vậy! Nàng trở mắt kinh ngạc nhìn AnDu... Bỗng nghĩ ra AnDu muốn trêu chọc mình điều chi đó, nên cười tươi nói:

- Bác cứ nói ra đi. Cháu không giận bác đâu mà!

- Bác định lấy vợ.

Cả MaiAnh với NiNa đều cười rộ lên. MaiAnh vừa cười vừa nói:

- Chao ôi, việc đại sự như vậy mà bác còn ú ớ không nói ra ngay, chẳng lẽ còn muốn giấu giếm mọi người?

AnDu cười hì hì:

- Thì bác vừa nói ra đó... bác có giấu giếm đâu chớ?

MaiAnh vụt nín cười, làm bộ mặt nghiêm trang, hỏi:

- Vậy người phụ nữ đó là ai? Cháu có quen biết không?

- Bác đâu dám cưới người cháu không quen, nhỡ cháu ghét thì khổ cho người ta lắm.

- Vậy người đó là ai? Bác nói nhanh đi!

- Cháu đoán thử xem.

MaiAnh trầm ngâm một lúc mới nói:

- Cháu chịu thua! Cả ngày cháu chẳng thấy bà nào tới nhà tìm bác. Có phải vậy không NiNa?

NiNa nghe chủ hỏi mình liền đáp:

- Bác AnDu giữ kín quá chừng, đâu có dẫn về nhà mà nguyên-phi biết được?

AnDu đỏ bừng mặt, nói nhỏ:

- Bác cười người trong nhà đấy.

Đôi mắt tròn xoe, MaiAnh nhìn AnDu bằng cái nhìn vừa kinh ngạc, vừa mừng vui. Nàng không những cười bằng miệng mà cả mắt cũng ngời lên thoả thích. Nàng nói.

- Cô AĐờLài của cháu có phước lắm đó.

NiNa cũng hoan hỉ xen vào:

- Cháu vui quá! Sắp sửa được uống rượu mừng.

MaiAnh dí dỏm:

- Nếu em muốn uống rượu mừng ngay lúc này thì buộc bác AnDu đãi một chầu. Rồi không chờ phản ứng của AnDu, MaiAnh thò đầu ra cửa xe gọi:

- Chư ơi, em thấy có quán nào bên đường thì lập tức dừng lại nhé.

Chư không biết việc gì xảy ra, nhưng vốn tuân lệnh chủ răm rắp nên đáp:

- Thưa vâng!

Trong xe có tiếng cười rộ của mọi người vang lên. Chư ngồi bên ngoài cũng cười theo một cách ngây ngô.

* *

Bảy giờ cỗ xe ngựa đã sắp đến gần bức tường thành của địa phận SenAnNa.

Lần thứ hai đến thế giới này MaiAnh không còn ngỡ ngàng nữa. Trong lòng cũng không có những lo sợ kỳ lạ như lần đầu.

Cũng phải! Vì khi xưa nàng chưa biết gì về người đàn ông nàng lấy làm chồng. Vừa vào tới thành phố LuCa đã nghe thiên hạ đàm tiếu về vị thái-tử vô hình ma quái... Cho nên nàng mới có cảm giác ghê sợ khi vào địa phận SenAnNa.

Lần này nàng đã biết những bí ẩn của người ấy, không có gì hoang đường nữa! Ngay khi đến cổng rào, cửa tự động mở cũng không làm cho MaiAnh kinh hãi như chuyển trước.

AnDu chăm chú quan sát cổng rào rồi gật gù khen:

- Quả là một hệ thống khoa học tối tân!

MaiAnh mỉm cười đồng tình. Vẻ mặt nàng vô cùng rạng rỡ, đôi má hôm nay đã lấy được sắc hồng kể từ ngày lành bệnh.

Nàng mặc áo màu thiên thanh, tóc búi cao, trông nàng thật đài các và thanh lịch. Nàng mang những nữ trang của chồng, vì nàng biết người ấy sẽ sung sướng khi nhìn thấy. Lòng nàng vừa mừng vừa lo.

Mừng vì trở về chốn cũ, giang san riêng biệt của chồng mà nàng tin rằng từ nay nàng sẽ yêu thích. Lo là sợ chồng không chịu xuất đầu lộ diện.

Nàng bỗng nhớ đến câu nói của người ấy ngày vào hôn lễ: *«Trọn đời chúng ta sẽ không không có giây phút nào gần gũi hơn nữa»*. Nếu người ấy quyết tình trốn nàng, nàng phải tính sao đây?

Miên man nghĩ ngợi xe dừng lại lúc nào MaiAnh không hay? Còn AnDu vì lần đầu đến nơi này nên mãi mê ngắm cảnh, cũng không biết là đã tới nơi!

Cửa xe mở ra, MaiAnh vô cùng kinh ngạc vì thấy Cha AMunĐi chính tay mở và LãVi đứng cạnh bên Cha đang nghiêng mình làm lễ chào đón nữ chủ.

MaiAnh xuống xe mà trong dạ thắc mắc, không hiểu vì sao nàng đến SenAnNa thình lình không báo trước mà mọi người trong nhà hay biết?

LãVi nói giọng mừng rỡ:

- Chúng tôi trông đợi ngày nguyên-phi trở về, nhưng nghe tin nguyên-phi đau nặng. Chẳng ngờ hôm nay được đón tiếp nguyên-phi.

Cha AMunĐi cũng lên tiếng:

- Nguyên-phi trở về đây là vinh hạnh cho chúng tôi. Ngài Giáo-chủ nếu biết tin này, chắc Ngài sẽ vui mừng lắm.

Nghe nhắc đến nghĩa-phụ, MaiAnh ngỡ Cha GaThi cũng có mặt ở đây, nên hơn hớn:

- Hoá ra nghĩa phụ tôi cũng đang ở đây sao?

Cha AMunĐi mỉm cười:

- Không! Ngài Giáo-chủ có lẽ hiện ở LaMã. Nếu nguyên-phi cần gặp thì cũng có thể cho người nhắn tin.

MaiAnh lắc đầu:

- Xin cha đừng bận tâm điều này. Tôi cũng không muốn phiền nghĩa phụ.

Rồi quay sang LãVi, MaiAnh hỏi:

- Bà vẫn mạnh chứ?

- Cảm tạ nguyên-phi! Nhờ ơn trên tôi vẫn mạnh.

MaiAnh bỗng chợt nhớ là chưa giới thiệu AnDu nên nói:

- Đây là ông AnDu, thân nhân của tôi.

Nàng nói thế vì nghĩ rằng trước sau gì AnDu cũng là chồng của cô nàng. Cha AMunĐi bắt tay AnDu và trò chuyện hết sức cởi mở.

MaiAnh đi với LãVi vào nhà. Còn AnDu thì được cha AMunĐi thù tiếp.

LãVi vừa đi vừa kể cho MaiAnh biết tin MãTô đã chết. MaiAnh kinh ngạc đứng sững lại hỏi:

- Chết như thế nào? Vì sao?

LãVi cười hiền:

- Cuộc hành trình xa xôi chắc nguyên-phi mệt lắm và cần phải tắm rửa nghỉ ngơi. Tôi xin lỗi đã bộp chộp nói chuyện không đáng làm bận lòng nguyên-phi! Sáng mai tôi sẽ kể rõ mọi sự xảy ra.

MaiAnh cười thật tươi:

- Việc tắm rửa thì ta cần. Nhưng nghỉ ngơi thì ta không mệt chi lắm. Bà hãy kể rõ MãTô chết trong trường hợp nào?

LãVi ngần ngừ một lúc mới đáp:

- Tôi thật có lỗi đã gây hiểu sự trong lòng nguyên-phi sau cuộc hành trình dài. Xin nguyên-phi...

MaiAnh ngắt lời:

- Bà chớ ái ngại! Hãy nói điều ta muốn biết.

Bấy giờ cả hai đã đi đến tư phòng của MaiAnh. Điều làm nàng ngạc nhiên là phòng đã sửa sang lại, hoàn toàn không còn vết tích cũ. Phòng nàng bây giờ trình bày thật hợp ý nàng, ngay cả màn cửa sổ cũng thay màu xanh trời.

Có lẽ thái-tử CôRaĐô thấy nàng thường mặc y phục màu thiên thanh nên đoán nàng yêu thích màu xanh. Đồ đạc bàn ghế, giường ngủ... đều đóng theo kiểu Pháp. Tóm lại chi chi trong phòng cũng đổi mới và trang hoàng theo kiểu Pháp.

Nhìn một lượt cảnh vật trong tư phòng mình, MaiAnh cảm động hỏi LãVi:

- Phòng được sửa sang từ bao giờ?

- Cách đây vài tháng. Chủ nhân tôi muốn ngày nguyên-phi trở lại không nhìn thấy những vết tích cũ.

Ngừng một lúc, LãVi nói tiếp:

- Ngay cả đồi cắm địa và ngôi đền cháy cũng đã được san bằng. Nơi đó Thái tử cho làm một cái hồ nuôi cá và chính giữa hồ có xây một nhà mát dành cho nguyên-phi lúc nhàn rỗi nếu muốn đến nhìn đàn cá bơi lội.

MaiAnh lặng thinh, trong lòng vô cùng cảm kích những gì thái-tử đã dành cho mình. Lâu lắm nàng mới mở miệng hỏi:

- Thái-tử vẫn mạnh chứ?

LãVi thở ra:

- Đương nhiên Ngài rất khoẻ mạnh. Nhưng...

LãVi không nói hết câu, đổi đề tài:

- Tôi làm nước cho nguyên-phi tắm nhé?

MaiAnh đưa mắt nhìn người quản gia vừa là nhũ mẫu của chồng. Nét mặt hiền từ của bà làm nàng chạnh lòng thương. Nàng nói với bà bằng giọng nói hết sức dịu dàng:

- Bà đừng xem ta như người ngoài nữa! Nếu bây giờ ta cho bà biết, ta sẽ ở lại SenAnNa, ta sẽ sống luôn ở đây, bà có thích không?

LãVi nghe MaiAnh nói liền quỳ xuống trước mặt nàng, sụt sùi nói:

- Cảm tạ tấm lòng cao cả của nguyên-phi! Tội nghiệp chủ nhân tôi. Kể từ lần trước nguyên-phi giận dỗi bỏ đi, Ngài âu sầu buồn bã lắm. Lại thêm MãTô làm đau lòng Ngài không ít. Rồi mấy tháng qua hay tin nguyên-phi bệnh nặng, Ngài lo lắng ăn ngủ không yên. Nay nguyên-phi về đây, thật là ân phước cho chúng tôi.

MaiAnh chợt nghe lòng se sắt khi hay biết thái-tử CôRaĐô đau buồn khổ sở vì mình. Bữa trước nàng tức giận MãTô nên bỏ đi, nàng yên phận nàng. Chớ nàng đâu biết mình đã gieo sầu chuốc thảm cho chồng?

Vì sao người ấy nặng lòng vì chuyện cũ? Phải chăng vì yêu?

Nàng không dám nghĩ chồng đã yêu mình, mà cũng không muốn biết hiện nàng có yêu chồng không?

Nàng chỉ biết rằng từ khi rõ điều bí mật và đoán rằng người nghĩa hiệp cứu nàng khỏi bọn cướp độ nào là thái-tử CôRaĐô thì trong lòng phát sinh một tình cảm mới lạ. Vì mới lạ nên nàng chưa biết là tình cảm gì? Có điều nàng không còn nghe chán đời nữa, y như có nguồn sinh lực mới đang luân chuyển trong huyết quản nàng.

Nàng muốn bày tỏ với người nhũ mẫu của chồng về tâm tình của mình, nhưng không hiểu sao nàng lại hỏi:

- Vụ MãTô thế nào?

- Khi ấy nguyên-phi đi rồi, thái-tử khiển trách MãTô và cho hắn được tự do như xưa. Cũng như Nguyên-phi đã biết, bấy lâu MãTô nghênh ngang tự đắc không sợ ai, vì hắn nghĩ rằng khi xưa nhờ hắn mà thái-tử được sống sót, nên ngay cả thái-tử cũng không có quyền nói động đến hắn. Bởi thế khi đó bị thái-tử trách mắng, hắn đem lòng oán hận. Một đêm kia thừa lúc thái-tử đang ngủ, hắn lẻn vô phòng dùng dao nhọn đâm thái-tử một nhát rồi bỏ chạy...

MaiAnh nghe kể đến đó sắc mặt tái xanh. Lã Vi vội vàng trấn tĩnh:

- May sao vết thương không nhằm chỗ nhược. Thái tử chờ dậy kêu cứu. Cũng may là hôm ấy tôi còn thao thức chưa ngủ, nghe chuông gọi tôi chạy vào phòng thái tử thấy Ngài ngồi phệt dưới đất, mình mẩy đầy máu. Tôi kinh hoảng không biết phải làm sao? Toà nhà rộng mênh mông nhưng không có mấy người. Tôi lại không biết cỡi ngựa, nên không thể chạy ra ngoài cầu cứu. Thái tử bị thương nặng, nhưng Ngài bình tĩnh lắm. Ngài dạy tôi cách băng bó và chỉ dẫn tôi cách dùng thuốc cầm máu. Trọn đêm hôm đó tôi ngồi bên giường canh chừng Ngài. Mãi đến trời sáng khi bọn gia nhân đến nơi hay tin mới đi gọi cha AmunĐi và bác sĩ tới.

MaiAnh hỏi:

- Còn MãTô?

- Hắn đã bỏ trốn ngay khi đâm vào ngực thái-tử một dao. Nửa tháng sau hắn trở lại ngồi đèn cũ ôm tượng bà hoàng-thái hậu khóc ròng một hồi rồi dùng dao tự sát.

MaiAnh lặng thính nghe, sắc mặt nhiều thay đổi. LãVi kể tiếp:

- Khi MãTô trở lại SenAnNa thái tử đâu đã bình phục? Vết thương không làm chết người, nhưng sâu lắm, dù đã nửa tháng sau Ngài vẫn còn yếu. Ngài đoán MãTô khi biết vụ hành thích không thành sẽ trở lại giết Ngài. Vì vậy Ngài cho gia nhân canh phòng nghiêm mật SenAnNa. MãTô trở lại SenAnNa không thể vào nhà, bèn lên ra ngọn đồi. Quân canh phòng phát giác ngay sự xâm nhập của MãTô, nhưng họ chưa kịp bắt hắn hay làm gì thì MãTô đã tự sát. Từ đó ngôi đền bị san bằng, không còn lưu lại vết tích cũ.

MaiAnh thở một hơi dài nhẹ nhõm, nói:

- MãTô là một tên bị bệnh thần kinh. Một tên điên khùng nguy hiểm. Hắn còn sống ở SenAnNa có thể làm hại thái-tử bất cứ lúc nào. Cũng may hắn chết rồi!

Nàng vụt đưa mắt nhìn LãVi, nói một lời hứa hẹn:

- Từ đây SenAnNa sẽ không còn những chuỗi ngày ghê rợn và buồn tẻ nữa! Ta vững tin như thế.

LãVi cảm động rơi rơi nước mắt...

* *

Buổi chiều MaiAnh gặp lại AnDu trong phòng ăn. Gian phòng mênh mông này được sơn phết lại. Tường vách không còn sơn son thếp vàng như trước, nên không còn bí hiểm cổ kính.

MaiAnh vẫn mặc chiếc áo màu thiên thanh. Chiếc áo bằng loại hàng mỏng, kiểu đơn sơ không cầu kỳ. Nhưng chính nhờ xiêm y đơn giản làm nổi bật nhan sắc của nàng.

Đêm nay nàng quyết làm đẹp. Dù bữa ăn chỉ có hai người là nàng với AnDu, song nàng tin có đôi mắt thứ ba theo dõi... Nàng làm đẹp cho đôi mắt ấy...

Cũng chính vì tin tưởng có người quan sát mình, nên tuy MaiAnh cố giữ nét tự nhiên, mà trong lòng vẫn không sao bình bình được!

Nàng nói chuyện rất ít, AnDu tuy ngạc nhiên nhưng không hỏi tại sao? Bản tính AnDu thích để mắt quan sát hơn là gạn hỏi thắc mắc, nên những câu trả lời nhác gừng của MaiAnh không làm AnDu khó chịu.

Vì LãVi cho biết thái-tử hẹn tiếp chuyện với MaiAnh tối nay khoảng 8 giờ, sau bữa ăn chiều, nơi phòng Cha GaThi đưa MaiAnh tới lần trước.

MaiAnh mong chóng đến giờ hẹn, đồng thời trong lòng vô cùng rối loạn...

Đồng hồ gõ đúng 8 giờ, lúc đó MaiAnh và AnDu đã ăn xong, còn ngồi lại uống trà trò chuyện với nhau. Thực ra cả hai không nói gì! AnDu biết tâm tư MaiAnh đang rối loạn nên ông chỉ ngồi một bên nhâm nha chén trà.

LãVi bước vào phòng thưa:

- Tôi xin phép mời nguyên-phi đến chỗ hẹn. Thái-tử đang chờ nguyên-phi.

MaiAnh hồi hộp đứng lên. AnDu đưa mắt ngăm bảo nàng hãy bình tĩnh và cầu chúc may mắn.

MaiAnh lặng lẽ theo chân LãVi... bất thần chân nàng chùn lại, tự hỏi:

«Nếu thái-tử CôRaĐô không phải là người hiệp sĩ cứu nàng độ nạn thì nàng sẽ đối xử thế nào? Đâu có bằng chứng gì xác nhận người ấy là chồng nàng, ngoài giọng nói mơ hồ giống?»

Ý nghĩ ấy làm chân lại muốn sụm xuống, không thể bước tới!

Nhưng nàng vẫn phải bước tới...

Dù không phải người ấy nàng vẫn phải gặp! Bởi nàng đến đây theo lời kêu gọi của thái-tử để giải quyết tình trạng của cả hai.

Chỉ có điều từ BaLê ra đi nàng tin tưởng chồng là người nàng đã biết mặt, là hiệp sĩ đã giải thoát nàng khỏi bọn cường đạo. Nàng không có dự trù phản ứng của mình nếu chồng mình không phải người ấy! Bây giờ nàng đã bước vào gian phòng hẹn, LãVi đã rút lui và khép cửa.

MaiAnh nhìn thấy gian phòng này vẫn như trước, không có gì thay đổi.

Nàng ngồi xuống ghé trước mặt gương thật lâu không lên tiếng, vì không biết mở lời ra sao? Người ấy chùng như cũng xúc động như nàng nên gian phòng thật im lìm.

Một lúc sau MaiAnh quyết định lên tiếng trước:

- Thiếp đến đây theo lời kêu gọi của thái-tử. Thiếp ân hận đã sơ xuất làm mất đứa con trong bụng, không giữ đúng điều giao kết hôn nhân. Thiếp xin nhận lỗi...

- Phu nhân tha lỗi cho tôi! Lúc nào tôi cũng là người chậm nói! Phu nhân trở lại SenAnNa lòng tôi vô cùng cảm kích, nhưng tôi không biết nói sao để tỏ lòng biết ơn phu nhân về sự thăm viếng này. Việc phu nhân mất con, tôi rất lấy làm buồn, nhất là khi hay tin phu nhân đau bệnh nhiều tháng sau đó. Tôi luống những lo âu cho sức khỏe của phu nhân, chớ nào dám trách phu nhân không giữ đúng điều giao ước? Sở dĩ tôi có thư nhắn phu nhân trở lại vì... vì tôi ước muốn phu nhân nhìn thấy SenAnNa đổi mới. Và cũng muốn biết ý phu nhân thế nào về tình trạng hôn nhân của chúng ta?

Giọng nói nơi gương trầm buồn da diết, làm cho MaiAnh xao xuyến tâm can. Nàng lắng tai nghe, vừa phân tích... Nàng quyết chắc giọng nói này đúng là của chàng hiệp sĩ bữa trước nên tâm thần càng rối loạn.

Nàng muốn nói thẳng, muốn hỏi thẳng, thái tử có phải là người nàng đã gặp không? Nhưng không hiểu sao nàng không có can đảm mở lời? Nàng nhỏ nhẹ nói:

- Thái-tử cưới thiếp vì muốn có đứa con. Nay con thiếp không còn, thiếp đâu xứng đáng để mang họ tên của thái-tử nữa? Ngoại trừ... ngoại trừ...

- Ngoại trừ thế nào, xin phu nhân cho tôi rõ ý.

- Ngoại trừ chàng muốn thiếp làm vợ thật sự.

Giọng nói của nàng tuy nhẹ nhàng thanh thót, nhưng người nghe dường như bị chấn động tâm can, nên mãi một lúc sau mới có tiếng từ mặt gương vang lên những lời xúc động:

- Phu nhân! Mặc dù tôi rất muốn có được một người vợ đẹp và quý phái như phu nhân, nhưng tôi không thể ích kỷ để phu nhân chịu thiệt thòi khoảng đời xuân sắc. Tôi không thể giữ mãi phu nhân trong cuộc sống buồn tẻ. Bây giờ phu nhân không cần một cái họ cho đứa con thì tôi phải trả tự do cho phu nhân. Tôi... tôi...

Mai Anh nói giọng than oán:

- À thì ra thái-tử cưới thiếp chỉ vì đứa con, chớ không có chút tình cảm nào đối với thiếp? Nay Ngài muốn trả tự do cho thiếp, có nghĩa là Ngài không muốn có thiếp làm vợ phải không?

Người ấy bỗng thở dài, nói:

- Trên thế gian này đâu có người đàn ông nào có vợ đẹp mà không si mê? Tôi không xấu hổ mà thú nhận rằng tôi si tình từ buổi đầu thấy mặt nàng. Gần một năm qua không giây phút nào hình bóng nàng xa lìa tâm tưởng tôi. Tôi là người chồng si mê và tương tư vợ, vì biết mình không thể gần gũi vợ mình. Tôi yêu nàng nhiều nên càng muốn lánh xa nàng. Muốn xa lánh nàng nhưng lại ao ước được gần gũi và gặp mặt! Ái tình quả thật lạ kỳ! Đôi khi tôi không hiểu được tôi nữa! Phu

nhân ơi! Một lời cuối cùng: «Tôi để tùy phu nhân quyết định cuộc đời chúng ta...» Dù phu nhân không còn mang tên tôi nữa, thì suốt đời tôi vẫn không quên phu nhân, một người đàn bà đã đem cho tôi hương vị của ái tình. Tôi có yêu trong đau khổ cũng còn hơn là trong đời không biết yêu là gì và quanh năm suốt tháng sống những ngày buồn tẻ vô vị.

- Chàng nói, chàng yêu thiếp. Còn thiếp muốn làm vợ thật sự của chàng. Vậy chàng chấp nhận không? Tại sao chúng ta không thể gần gũi nhau? Đâu có ai ngăn cấm sự kết hợp của đôi ta?

- Chỉ tại phu nhân không biết đó thôi! Giữa chúng ta có một bức tường vô hình của nhân loại phân chia ngăn cách...

Nàng hiểu người ấy muốn nói đến màu da, nên cảm thương không đành lòng được, lên tiếng nhắc chuyện cũ:

- Năm trước trên đường trở về BaLê, thiếp bị bọn cường đạo bắt giữ, may nhờ chàng hiệp sĩ giải thoát cứu nguy. Từ ấy đến nay trong lòng vương vấn hình hài con người hiệp sĩ cao cả và uy dũng ấy. Chẳng biết người đó có thấu hiểu nỗi lòng của thiếp chăng?

Nàng nói một câu băng quơ, cố ý dọ dẫm phản ứng người nghe và tin chắc phen này thái-tử CôRaĐô hiểu ra là nàng đã nhận diện được rồi, không còn lý do trốn lánh nàng nữa.

Nào ngờ mặc gương bõng phát âm một cách tự nhiên:

- Phu nhân nói gì tôi không hiểu? Phu nhân bị bọn cường đạo bắt giữ và được người cứu?

Cho đến ít phút trước đó, MaiAnh vẫn đinh ninh chồng là người mà mình đã gặp. Giờ nghe chồng nói với giọng tự nhiên, y như không biết gì về câu chuyện xảy ra, khiến MaiAnh tuyệt vọng ôm mặt khóc oà lên. Bao nhiêu uất ức, khổ sở từ đâu được dịp đổ theo nước mắt tuôn ra như suối.

Đang khi tức tử khóc, MaiAnh chợt nghe có bước chân thật nhẹ tiến về phía nàng. Không hiểu sao nàng cảm nghe giận dữ người ấy nên càng khóc to hơn.

Nàng ngồi trên ghế, tay vẫn ôm mặt, quyết không nhìn người mới tới.

Người ấy không thấy nàng ngẩng mặt lên, nên quỳ cạnh chân nàng, gục đầu trên gối nàng, thỏm thức:

- Phu nhân! Tôi van phu nhân! Đừng khóc nữa! Nước mắt phu nhân làm nát lòng tôi. Tôi van phu nhân! Tôi nhận lỗi tất cả! Phu nhân muốn xử tôi thế nào cũng được. Miễn đừng nhỏ lệ uổng phí vì kẻ này...

Tuy trong bụng muốn làm nư chớ chưa muốn nín, nhưng nàng biết con người này là người mang nhiều mặc cảm, nên cũng ái ngại không dám để nài nỉ thêm.

Nàng mở hai tay ra...

Trước ánh sáng lập loè của nhiều ngọn đèn trong phòng hiện rõ gương mặt đẹp như tượng mà nàng chiêm ngưỡng ngày nào...

Lòng nàng bồi hồi xúc động, không nói nên lời. Bấy giờ bốn mắt trao nhau, đôi tim cùng xao xuyến. Thời gian như

ngừng trôi, không gian như im lìm bất động để cả hai nghe rõ nhịp tim và hơi thở của nhau.

Lâu lắm, lâu lắm... chàng mới đứng lên và dìu nàng đứng lên... Nàng vụt nhủ vào ngực chồng nói trong nước mắt:

- Từ khi nghi ngờ phu quân là người đã cứu em khỏi tay bọn cướp, em nôn nả trở về đây với hy vọng là chàng sẽ không trồn lánh em nữa!

Thái-tử CôRaĐô ghen ngào kể:

- Hôm phu nhân giận dỗi lìa SenAnNa, tôi khốn khổ chạy theo xa xa... may mắn cứu phu nhân khỏi tay bọn cướp, rồi được phu nhân trao tặng kỷ vật... Từ ấy sinh lòng tương tư, bao phen muốn đến BaLê hội ngộ với phu nhân, nhưng sợ gặp cảnh phũ phàng, đành sống âm thầm một chỗ với tháng ngày dài ôm mối tình si.

MaiAnh vụt nhớ vết thương trên ngực của chàng do MãTô hành thích, nên lo lắng hỏi:

- Vết thương nơi ngực chàng ra sao?

- Vết thương ấy không đau đớn bằng những ngày tương tư tuyệt vọng. Xác thịt bị đau còn có thuốc trị, chớ tâm hồn bị đau thì không có thuốc gì chữa trị!

MaiAnh ôm riết vào ngực chồng, sụt sùi nói:

- Bây giờ em đã về đây trị vết thương lòng cho chàng. Em muốn làm vợ thật sự của chàng. Em muốn có con với chàng,

đưa con của chúng mình, để nó sẽ nối nghiệp và thừa hưởng di sản của cha nó.

Câu nói của nàng làm vòng tay của chàng xiết mạnh thêm. Nàng cảm nghe như đôi vai cao rộng của chàng run run. Nàng ngược mặt lên... bắt gặp gương mặt chàng đăm đìa những lệ... lòng sinh thương yêu chồng tột cùng.

Giây phút này nàng đã quên được ĐạtSơn? Hay nói đúng ra nàng biết chắc với tình yêu đậm đà của chồng sẽ giúp nàng phiêu pha đau khổ, quên dần mối tình cũ.

Nỗi sung sướng tràn ngập vào hồn, MaiAnh áp mặt vào ngực chồng nhỏ nhẹ nói:

- Đêm nay sẽ là đêm động phòng hoa phúc của chúng mình, chàng nhé?

Chàng không đáp lời nàng, hai tay nâng mặt nàng lên... Đôi mắt ướt của chàng vụt khép lại, cùng lúc môi chàng đặt lên môi nàng một nụ hôn dài bất tận...

Và MaiAnh có cảm giác như toàn thân chìm lĩm trong bể hạnh phúc.

* * *

(Hết)

HuỳnhDung